

Republika Hrvatska
Općinski sud u Pazinu
Stalna služba u Bujama-Buie
Buje-Buie, Istarska 1- Via dell' Istria 1

Poslovni broj: P-804/2023-33

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Pazinu, Stalna služba u Bujama-Buie, po sucu pojedincu Svenu Babiću, u pravnoj stvari tužiteljice: Marija Jurčić, OIB: 12783046997, Umag, Bašanija, 6. svibnja 5, koju zastupaju punomoćnici iz Odvjetničkog društva Čohilj i partneri d.o.o. Pula, protiv tuženika: Raiffeisenbank Austria d.d., OIB: 53056966535, Magazinska cesta 69, Zagreb, kojeg zastupaju punomoćnici iz Odvjetničkog društva Mađarić & Lui d.o.o. Zagreb, radi isplate, nakon održane javne glavne rasprave zaključene dana 24. srpnja 2026., u prisutnosti punomoćnika tužiteljice Branimir Brečević i punomoćnice tuženika Katje Rajačić, temeljem čl.335. i čl. čl.338.st.3. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/1991., 91/1992., 112/1999., 129/2000., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 96/2008., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022, 114/2022 i 155/2023 - dalje: ZPP), dana 18. rujna 2026. godine, objavio je i

p r e s u d i o j e

- I Utvrđuju se ništetnima odredbe Ugovora o kreditu broj: 128-50-4703079, od 12. veljače 2008., i to:
 - u dijelu čl. 7. kojima je ugovorena valutna klauzula CHF (švicarski franci),
 - u dijelu čl. 2. kojim je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika.
- II Odbija se kao neosnovan dio tužbenog zahtjeva koji glasi:
»Utvrđuju se ništetnima odredbe Ugovora o kreditu broj: 128-50-4703079, od 12. veljače 2008., i to:
 - u dijelu čl. 1. kojima je ugovorena valutna klauzula CHF (švicarski franci),«.
- III Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., OIB: 53056966535, Magazinska cesta 69, Zagreb, isplatiti tužiteljici Marija Jurčić, OIB: 12783046997, Umag, Bašanija, 6. svibnja 5, iznos od 6.461,66 (šesttisučačetristošezdesetjedan eurao i šezdesetšest centi) eura, i to uvećan za zakonsku zateznu kamatu koja teče od prvog dana nakon:
 - 19.03.2008. na iznos od 217,27 EUR
 - 16.01.2009. na iznos od 11,45 EUR
 - 25.02.2009. na iznos od 22,53 EUR
 - 27.03.2009. na iznos od 25,31 EUR
 - 21.04.2009. na iznos od 15,01 EUR

- 21.05.2009. na iznos od 15,81 EUR
- 17.06.2009. na iznos od 12,36 EUR
- 20.07.2009. na iznos od 13,28 EUR
- 20.08.2009. na iznos od 12,36 EUR
- 21.09.2009. na iznos od 12,75 EUR
- 19.10.2009. na iznos od 11,03 EUR
- 16.11.2009. na iznos od 13,02 EUR
- 18.12.2009. na iznos od 14,08 EUR
- 20.01.2010. na iznos od 18,73 EUR
- 17.02.2010. na iznos od 20,98 EUR
- 19.03.2010. na iznos od 22,44 EUR
- 26.04.2010. na iznos od 24,70 EUR
- 18.05.2010. na iznos od 30,27 EUR
- 23.06.2010. na iznos od 33,33 EUR
- 19.07.2010. na iznos od 38,10 EUR
- 18.08.2010. na iznos od 40,76 EUR
- 17.09.2010. na iznos od 48,59 EUR
- 19.10.2010. na iznos od 44,87 EUR
- 16.11.2010. na iznos od 46,86 EUR
- 17.12.2010. na iznos od 58,54 EUR
- 18.01.2011. na iznos od 59,47 EUR
- 17.02.2011. na iznos od 54,83 EUR
- 18.03.2011. na iznos od 62,79 EUR
- 20.04.2011. na iznos od 57,48 EUR
- 19.05.2011. na iznos od 65,31 EUR
- 16.06.2011. na iznos od 74,73 EUR
- 22.07.2011. na iznos od 89,63 EUR
- 23.08.2011. na iznos od 99,19 EUR
- 19.09.2011. na iznos od 79,28 EUR
- 17.10.2011. na iznos od 64,68 EUR
- 21.11.2011. na iznos od 65,34 EUR
- 20.12.2011. na iznos od 75,65 EUR
- 18.01.2012. na iznos od 79,37 EUR
- 20.02.2012. na iznos od 80,96 EUR
- 19.03.2012. na iznos od 78,70 EUR
- 18.04.2013. na iznos od 78,31 EUR
- 17.05.2012. na iznos od 80,43 EUR
- 18.06.2012. na iznos od 81,36 EUR
- 20.07.2012. na iznos od 78,70 EUR
- 21.08.2012. na iznos od 77,77 EUR
- 21.09.2012. na iznos od 73,79 EUR
- 16.10.2012. na iznos od 78,04 EUR
- 16.11.2012. na iznos od 80,03 EUR
- 07.12.2012. na iznos od 77,51 EUR
- 16.01.2013. na iznos od 73,39 EUR
- 20.02.2013. na iznos od 74,72 EUR
- 21.03.2013. na iznos od 78,17 EUR
- 18.04.2013. na iznos od 80,43 EUR
- 20.05.2013. na iznos od 72,33 EUR
- 20.06.2013. na iznos od 98,74 EUR

- 17.07.2013. na iznos od 44,86 EUR
- 22.08.2013. na iznos od 73,66 EUR
- 20.09.2013. na iznos od 75,39 EUR
- 22.10.2013. na iznos od 75,78 EUR
- 19.11.2013. na iznos od 76,71 EUR
- 17.12.2013. na iznos od 79,37 EUR
- 20.01.2014. na iznos od 76,71 EUR
- 20.02.2014. na iznos od 80,96 EUR
- 17.03.2014. na iznos od 82,02 EUR
- 16.04.2014. na iznos od 80,18 EUR
- 19.05.2014. na iznos od 77,93 EUR
- 20.06.2014. na iznos od 78,19 EUR
- 22.07.2014. na iznos od 80,58 EUR
- 22.08.2014. na iznos od 80,85 EUR
- 16.09.2014. na iznos od 82,17 EUR
- 17.10.2014. na iznos od 84,16 EUR
- 20.11.2014. na iznos od 86,16 EUR
- 17.12.2014. na iznos od 86,16 EUR
- 15.01.2015. na iznos od 86,55 EUR
- 28.02.2015. na iznos od 1.877,71 EUR,

sve to do isplate i po stopi propisanoj odredbom čl. 29. st. 2. ZOO-a uz primjenu uvećanja za ostale odnose te sve u roku od 15 (petnaest) dana, dok se tužiteljica odbija sa dijelom zahtjeva za isplatom razlike iznosa u visini od 72,44 (sedamdesetdva eura i četrdesetčetiri centa) eura, kao neosnovanom.

- IV Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici parnični trošak u visini od 1.897,64 (tisuću osamstodevedesetsedam eura i šezdesetčetiri centa) eura, uvećan za zakonsku zateznu kamatu koja na iznos troška po stopi propisanoj odredbom čl. 29. st. 2. ZOO-a uz primjenu uvećanja za ostale odnose teče od dana donošenja prvostupanjske presude dana 18. rujna 2026. godine pa do isplate, i to u roku od 15 (petnaest) dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica podnesenom tužbom traži da se u Ugovoru o kreditu broj: 128-50-4703079, od 12. veljače 2008., utvrde ništetnima odredbe u dijelu čl. 1. i čl. 7. kojima je ugovorena valutna klauzula u švicarskim francima (CHF), u dijelu čl. 2. kojim je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika, te da joj se izvrši isplata novčanog iznosa od 6.534,10 eura, uvećano za zakonsku zateznu kamatu.

Od bitnoga navodi da je predmetni ugovor tuženik, kao banka-kreditor, zaključio s prednikom tužiteljice sada pokojnim Gojkom Jurčićem, njezinim suprugom, kao korisnikom kredita, te mu je istim ugovorom odobren novčani iznos od u kunsjoj protuvrijednosti 28.558,32 švicarskih franaka (CHF) prema srednjem tečaju tuženika za CHF važećem na dan korištenja kredita i uz promjenjivu kamatnu stopu od 6,75% godišnje.

Tužiteljica dalje navodi da ni o jednoj od odredaba predmetnog ugovora stranke nisu pojedinačno pregovarale, pa tako ni o kamatnoj stopi i njejoj promjenjivosti, ni o valutnoj klauzuli, niti je tuženik predniku tužiteljice ukazao na rizike takvih ugovornih odredbi, već je tuženik predmetni ugovor o kreditu s valutnom klauzulom

u švicarskom franku prikazao kao najpovoljniju i najsigurniju opciju zbog niže kamatne stope i nadaleko poznate stabilnosti švicarskog franka.

Dalje navodi kako je tijekom otplate kredita došlo do značajnog porasta kunskih iznosa mjesečnih anuiteta koje je prednik tužiteljice bio dužan plaćati tuženiku zbog promjene tečaja švicarskog franka koje su uslijedile nakon sklapanja predmetnog ugovora i zbog tuženikovih višekratnih jednostranih izmjena kamatne stope.

Tužiteljica navodi da su odredbe ugovora o kreditu – koje banke kao davatelji kredita sklapaju s potrošačima kao korisnicima kredita, a koje propisuju valutnu klauzulu u CHF i promjenjivu kamatnu stopu, sve prema nejasnim i jednostranim odlukama banke – ništetne, te su poziva na sudsku praksu Suda Europske Unije, kao i Visokog trgovačkog suda RH u presudu posl.br. PŽ-6632/2017-10, od 14. lipnja 2018., presudu Trgovačkog suda u Zagrebu u odluci broj P-1401/2012 i dr., te se ima uzeti kao da takve odredbe nisu niti ugovorene, a sva ispunjenja učinjena na temelju takvih odredbi imaju se vratiti, i to uvećana za zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana ispunjenja do isplate, te predlaže usvajanje tužbenog zahtjeva.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu, kojeg je pravovremeno podnio, ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužiteljice, navodeći kako činjenica smrti korisnika kredita Jurčić Gojka ne dokazuje da je tužiteljica nasljednik svog prednika u pogledu nasljeđivanja prava i obveza iz predmetnog ugovora o kreditu sklopljenog između prednika tužitelja i tuženika, da bi nasljednik mogao potraživati neku tražbinu, prvo ju mora naslijediti, a tužiteljica takvu tražbinu nije naslijedila.

Dalje navodi kako je Općim uvjetima, kojima se uređuju osnovna pravila poslovnih odnosa između klijenta i Banke, a koji su predniku tužitelja uručeni prilikom sklapanja ugovora, propisan način određivanja visine kamatne stope, način obračuna i plaćanja kamate pa je iz istih vidljivo da se kamatna stopa utvrđuje ugovorom o kreditu, ugovara se u postotku u odnosu na glavnicu i izražava na godišnjoj razini, a može se ugovoriti kao fiksna ili promjenljiva, tako da pravnu osnovu za promjenu kamatne stope predstavljaju upravo odredbe ugovora o promjenjivosti kamatne stope i opći akti tuženika, a predniku tužiteljice je pojašnjena odredba ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi, te je isti njihovo razumijevanje i prihvrat potvrdio javnom bilježniku kao povjereniku suda prilikom solemnizacije ugovora, te se radi o ugovornoj odredbi o koja je jasna, lako uočljiva, razumljiva.

Dalje navodi da je Zakonom o obveznim odnosima dopuštena odredba ugovora kojom se vrijednost ugovorne obveze izračunava na temelju tečaja valute RH u odnosu prema stranoj valuti iz čega proizlazi da je tuženik postupao isključivo u skladu sa zakonom pa tužiteljica neosnovano ističe da je tuženik ugovaranjem valutne klauzule CHF bio nepošten.

Tuženik dalje navodi kako je o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule obavijestio prednika tužiteljice pri sklapanju predmetnog ugovora, te je prednik tužiteljice u zahtjevu za kredit samostalno odabrao valutnu klauzulu CHF između više ponuđenih, a budući da promjena tečaja strane valute ni na koji način nije predvidiva niti je tuženik mogao procijeniti kretanje tečaja CHF pa ni bilo koje druge strane valute, tako da svaki korisnik bilo kojeg kredita u kojem je ugovorena valutna klauzula, neovisno o izboru valute, preuzima rizik moguće promjene tečaja i svojim potpisom preuzima prava i obveze, odnosno odgovornost za ispunjenje obveze sukladno ugovornim odredbama, stoga tuženik nije postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja.

Tuženik dalje ističe prigovor zastare jer je sukladno čl. 226. Zakona o obveznim odnosima propisano da takve tražbine zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja, osporava i visinu tužbenog zahtjeva, te se protivi pozivanju tužiteljice na utvrđenja iz odluka u "slučaju Franak" jer se ne radi o odlukama koje djeluju erga omnes, već iz tih odluka proizlazi da potrošači svoje navode o povredi njihovih prava imaju svaki zasebno dokazivati, jer tužiteljica nije bila stranka u postupku koji se vodio povodom kolektivne tužbe pa se ne može niti pozivati na utvrđenja iz navedene presude, te tuženik smatra da je slijedom svega navedenog tužbeni zahtjev neosnovan.

Tuženik stoga predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužiteljice kao neosnovan te naložiti tužiteljici naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

3. Tužiteljica je, nakon provedenog financijskog vještačenja, svojim podneskom od 21.05.2026 godine (stranica 105-108) specificirala tužbeni zahtjev za isplatom na način da od tuženika zahtjeva isplatu novčanog iznosa od 6.461,66 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama s osnova preplaćenog tečaja.
4. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid i odluke koje su donesene u sporu koji se vodio po kolektivnoj tužbi udruge "Potrošač" protiv 8 banaka, između ostalih i tuženika, a radi zaštite kolektivnim interesa potrošača i to u Presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012, Presudu i Rješenje Visokog trgovačkog suda RH posl.br. PŽ-7129/13-4, od 13. lipnja 2014., Presudu Visokog trgovačkog suda RH posl.br. PŽ-6632/2017-10, od 14. lipnja 2018., a koje su sve javno objavljene, te iste zbog obimnosti i dostupnosti nije potrebno dostavljati u spis.
5. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid i pročitao otplatni plan (stranica 4-7), knjigovodstvena kartica (stranica 8-13), Ugovor o kreditu broj: 128-50-4703079, od 12.02.2008. godine (stranica 10-15), arhiva tečajne liste (stranica 19-24), Zahtjev za kredit (stranica 32-33), Rješenje o nasljeđivanju O-3404/15 od 10. prosinca 2015. (stranica 53-61), Nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za financije i računovodstvo Dinka Brajnovića, dipl. oec., od kolovoza 2025. (stranica 74-86), podnesak stalnog sudskog vještaka za financije i računovodstvo Dinka Brajnovića, dipl. oec., od 5. veljače 2026. (stranica 97-100).
6. Sud je u dokaznom postupku saslušao tužiteljicu kao parničnu stranku.
7. Provedeni dokazi ocijenjeni su u skladu s odredbom čl.8. ZPP-a, te je sud temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.
8. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je deklaratorni zahtjev tužiteljice kojim traži da se u Ugovoru o kreditu broj: 128-50-4703079, od 12.02.2008. godine, utvrdi ništetnost odredbe čl. 1. i čl. 7. kojima je ugovorena valutna klauzula u švicarskim francima (CHF) i čl. 2. kojim je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika, te kondemnatorni zahtjev tužiteljice kojim traži isplatu novčanog iznosa od 6.534,10 eura, uvećano za zakonsku zateznu kamatu.

9. Između parničnih stranaka je nesporno da je pok. Gojko Jurčić zaključio Ugovor o kreditu broj: 128-50-4703079, od 12.02.2008. godine, kojim je tuženik stavio tužitelju na raspolaganje iznos kredita kunske protuvrijednosti CHF 28.558,00, s promjenjivom kamatnom stopom u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora koja u trenutku ugovaranja iznosi 6,75% godišnje.
10. Između parničnih stranaka sud nalazi spornima sljedeće okolnosti:
- ništetnost ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi odlukom banke i o valutnoj klauzuli u švicarskim francima,
 - nedostatak aktivne legitimacije tužiteljice i status potrošača prednika tužiteljice,
 - vezanost suda presudama iz kolektivnog spora,
 - visina tužbenog zahtjeva,
 - osnovanost prigovora zastare potraživanja,
 - savjesnosti tuženika u pogledu tijeka zateznih kamata.
11. Vezano uz tuženikov prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužiteljice sud isti prigovor ocjenjuje neosnovanim.
- Suprotno navodima tuženika pravo nasljeđivanja stječe se automatski u času kada ostavitelj umre, bez obzira na to kada se provodi ostavinski postupak.
- Zakon o nasljeđivanju Narodne novine br. 48/2003, 163/2003, 35/2005, 127/2013, 33/2015, 14/2019) u čl.129. propisuje da u času ostaviteljeve smrti nasljednik stječe nasljedno pravo i na njega po sili zakona prelazi ostavina umrle osobe, čime postaje njegovo nasljedstvo (st.1.), da u istom času nasljednik stječe i ostala prava i obveze vezane uz njegovo svojstvo nasljednika, ako što drugo ne proizlazi iz njihove pravne naravi (st.2.), te da nasljednik trajno ostaje nasljednikom, osim ako se valjano ne odrekne svoga nasljednog prava (st.3).
- Iz Rješenja o nasljeđivanju O-3404/15 od 10. prosinca 2015., te ostalih isprava iz ostavinskog postupka koji se vodi iza pokojnog Gojka Jurčića (stranica 53-61) utvrđeno je da su za njegove nasljednike temeljem zakona i sporazuma proglašeni sinovi Denis i Valdi Jurčić, te njegova supruga Marija Jurčić, ovdje tužiteljica, te da su njihovi sinovi Denis i Valdi Jurčić dali nasljedničke izjave kojima nasljedne dijelove koji bi im pripadali prema Raiffeisenbank Austria d.d., o kojima se vodi ovaj parnični postupak, ustupaju svojoj majci, ovdje tužiteljici, slijedom čega sud zaključuje kako je tužiteljica aktivno legitimirana za podnošenje ove tužbe.
12. Vezano uz ništetnost ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u švicarskim francima, sud je prvenstveno utvrđivao da li se prednik tužiteljice uopće mogao smatrati potrošačem, a sklopljeni Ugovor o kreditu broj: 128-50-4703079, od 12.02.2008. godine, potrošačkim ugovorom, obzirom na okolnost da se tužiteljica u tužbi poziva na sudsku praksu Suda Europske Unije i presude donesene u kolektivnom sporu koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu posl.br.: P-1401/2012, kojom je pravomoćno utvrđena ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, te ništetnost ugovorne odredbe kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom trajanja ugovornih obveza promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika, gdje su nacionalni sudovi navedene odredbe ocijenili nepoštenima i ništetnima.
13. Čitanjem Ugovora o kreditu broj: 128-50-4703079, od 12.02.2008. godine, utvrđeno je da je vjerovnik bila Raiffeisenbank Austria d.d. odnosno da se radi o

banci koja je u kolektivnom sporu bila četvrtotuženik i za koju je pravomoćno utvrđeno da je u razdoblju od 01. travnja 2004. do 31. prosinca 2008. u ugovorima o potrošačkom kreditiranju/ugovorima o kreditima koristila ništetne i nepoštene ugovorne odredbe kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na punoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a u razdoblju od 10.09.2003. do 31.12.2008. i nadalje u ugovorima o potrošačkom kreditiranju/ugovorima o kreditima koristila ništetne i nepoštene ugovorne odredbe kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom trajanja ugovornih obveza promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika.

14. Isto tako, iz pročitnog ugovora o kreditu utvrđeno je da je isti zaključen dana 12.02.2008. godine, odnosno upravo unutar razdoblja koje je obuhvaćeno kolektivnim sporom u odnosu na tuženika.
15. Iz pročitnog ugovora o kreditu sud utvrđuje kako je u čl.1. ugovora ugovoren iznos kredita od 28.558,32 švicarskih franaka (CHF) u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita, u čl.2. ugovora ugovorena je promjenjiva kamatna stopa koja u trenutku ugovaranja iznosi 6,75% godišnje, te koja je promjenjiva u skladu s Odlukama o kamatnim stopama Kreditora, ali da ne sadrži unaprijed ugovorene kriterije tj. parametre temeljem kojih se vršila promjena visine kamatne stope, u čl.6. ugovora ugovorena je namjena kredita tj. radi se o kreditu za kupnju novih vozila marke „VW“, te je u čl.7. ugovora ugovoren način otplate kredita tj. anuitetna otplata u kunsjoj protuvrijednosti uz valutnu klauzulu u švicarskim francima po srednjem tečaju tuženika važećem na dan dospelja.
16. Iz iskaza tužiteljice utvrđeno je da je njezin pokojni suprug 2008. godine s tuženikom zaključio ugovor o kreditu, da je namjena tog kredita bila kupnja osobnog vozila, te da se njezin pokojni suprug tim osobnim vozilom služio za osobne svrhe prije svega za odlazak na posao i dolazak kući.
17. Budući da iz predmetnog ugovora o kreditu, kao i iz iskaza tužiteljice, proizlazi nedvojbeni zaključak da namjena kredita nije bila neka poslovna aktivnost, poduzetnička djelatnost, niti zanimanje prednika tužiteljice, već kupnja osobnog vozila kojim se služio za njegove privatne potrebe, prije svega za odlazak na posao i dolazak kući, slijedom čega sud smatra kako se prednik tužiteljice u konkretnom slučaju smatrao potrošačem, a kredit koji mu je odobren potrošačkim kreditom, sve u smislu čl.3.toč.1. Zakona o zaštiti potrošača, koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora (Narodne novine 96/2003 i 46/2007 – dalje: ZZP/03) kojim je propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.
18. Stoga sud smatra kako je tužiteljica dokazala da je njezin pravni prednik s tuženikom zaključio predmetni ugovor o kreditu kao potrošač.
19. Po ocjeni ovog prvostupanjskog suda u ovoj pravnoj stvari ne postoje okolnosti koje bi isključivale vezanost za pravomoćne odluke donijete u postupku zaštite

kolektivnih interesa i prava potrošača, već se radi o situaciji koja je obuhvaćena navedenim pravomoćnim presudama u kolektivnom sporu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni br. P-1401/2012 od 04.07.2013., te Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13.06.2013. i broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., koje se protežu se na sve potrošačke ugovore jer ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u postupku zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor.

20. Suprotno navodima tuženika, sud smatra kako se tužiteljica u ovoj pravnoj stvari može osnovano pozvati na presude donesene u kolektivnom sporu koji se vodio po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa potrošača kod Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni br. P-1401/2012 od 04.07.2013., a koja je u dijelu koji se odnosi na ništetnost promjenjive kamatne stope u skladu s jednostranom odlukom banke i valutne klauzule u švicarskim francima potvrđena presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13.06.2013. i broj PŽ-6632/2017-10, od 14. lipnja 2018.
21. Te su presude donesene na temelju odredbe čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 58/13 i 41/14), a temeljem odredbe čl. 138.a istog zakona propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.
22. I po čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 41/2014., 110/2015.), koji je na snazi u vrijeme pokretanja ovog postupka, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. toga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.
23. Isto tako i po čl. 502.c ZPP-a fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknade štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a za zaštitu kolektivnih interesa i prava da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, pri čemu će u takvom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.
24. Obzirom da odluke donesene povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača imaju direktni učinak i obvezuju sudove, te obzirom kako je sud utvrdio da je u ovoj pravnoj stvari sadržaj odredbi ugovora o kreditu, a koje se odnose na švicarski franak kao valutu uz koju je vezana glavnica, te koje se odnose na kamatnu stopu promjenljivu u skladu s jednostranom odlukom tuženika, obuhvaćen ostvarenom kolektivnom zaštitom, sud na tu okolnost nije bio dužan provoditi nikakve dokaze.

U prilog takvog zaključka naslovni sud prihvaća i poziva se na pravno stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske iz presude broj Rev 3142/2018-2, od 19. ožujka 2019., prema kojemu se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određenih djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povrijeđuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava (čl.502.a st.1., čl.502.b i čl.502.c ZPP-a), te da nema potrebe u navedenom pravcu ponovno provoditi dokazni postupak jer bi u suprotnom, s obzirom na iznesena utvrđenja iz tog postupka i citirane zakonske odredbe, drugačije postupanje bilo nesvrishodno neekonomično i previše tegobno za potrošača, kao što bi bilo i u suprotnosti sa odredbama ZPP-a i ZJP-a.

Navedenom zaključku prvostupanjskog suda u prilog ide i odluka Ustavnog suda broj U-III-2233/19, od 10. lipnja 2020., kojom se dodatno potvrdio stav Vrhovnoga suda RH iz presude broj Rev 3142/2018-2, od 19. ožujka 2019. da nije potrebno provoditi dokazni postupak, nego se uvidom u konkretni ugovor s ništetnim ugovornim odredbama utvrđuje odnosi li se taj ugovor na utvrđenja iz kolektivne presude.

Stoga sud nije provodio dokazni postupak u pogledu utvrđivanja ništetnosti ugovornih odredbi koje se odnose na kamatnu stopu koja je promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika, kao i u odnosu na ugovornu odredbu kojom je glavnica kredita vezana uz valutu švicarskog franka, slijedom čega sud smatra da je tužiteljica dokazala činjeničnu osnovu svojeg potraživanja prema tuženiku.

25. Vezano uz sporni proces informiranosti pravnog prednika tužiteljice i pregovaranja vezano uz sklapanje ugovora o kreditu, iz iskaza tužiteljice sud utvrđuje da je ista bila zajedno pokojnim suprugom u banci prilikom razgovora o predmetnom kreditu, te se prisjeća kako su zatražili kredit i kako su kod tuženika u ponudi bili krediti kod kojih je glavnica vezana uz valutu EUR kao i uz valutu CHF, a u razgovoru sa službenicom banke na pitanje što im je od toga bolje i povoljnije dobili su odgovor kako su krediti kod kojih je glavnica vezan uz CHF povoljniji pa su stoga takav kredit i uzeli, dodala je kako je otplatu kredita vršio suprug neposredno plaćanjem u banci, a za otplatu kredita je koristio njihova zajednička sredstva, te da im od službenice banke ništa nije rečeno vezano uz kamatnu stopu niti uz valutu CHF, niti je njezin pokojni suprug sudjelovao u sastavljanju ugovora o kreditu, već je isti ugovor sastavila i dala mu na potpis.
26. Sud je vizualnim pregledom predmetnog ugovora o kreditu utvrdio da se radi o tipu standardnog unaprijed sastavljenog ugovora od strane tuženika, kao kreditora, na koji zaključak upućuje okolnost što je isti ugovor sastavljen na poslovnom papiru tuženika (memorandum) koji sadrži naznačen naziv i logo tuženika na vrhu prve stranice, a što je sudu notorno poznato, te podatke o tužnikovoj tvrtci, kao i okolnost što se na prvoj stranici ugovora u donjem dijelu nalazi vrsta tužnikovog logotipa (R·B·A), kao dio njegovog vizualnog identiteta, te je na dnu svake stranice ugovora naveden tekst "Member of the Austrian Raiffeisen Banking Group", što sve upućuje da je ugovor unaprijed sastavljen i zatim otisnut na poslovnom papiru tuženika.
27. Dovodeći u međusobnu povezanost pregledani Ugovor o kreditu broj: 128-50-4703079, od 12.02.2008. godine, s iskazom tužiteljice, sud zaključuje kako se o

predmetnom ugovoru o kreditu odnosno o pojedinim ugovornim odredbama nije pregovaralo, te kako je predmetni ugovor o kreditu unaprijed sastavljen od strane tuženika i dat predniku tužiteljice na potpis, tako da, suprotno navodima tuženika, prednik tužiteljice nije imao utjecaj na sadržaj ugovora, pa stoga sud zaključuje kako se u odnosu na isti ugovor primjenjuje čl.81. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/2003, 46/2007 – dalje: ZZP/03) kojim je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (st.1.), te se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (st.2.), a ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (st.4.), a u konkretnom slučaju tuženik nije dokazao da se o ugovornim odredbama pregovaralo, uključivo i o odredbama o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli.

28. Isto tako, prema stajalištu ovog suda tuženikova ponuda više opcija u odnosu na valutne klauzule, ne predstavlja pojedinačno pregovaranje, već se radi o izboru između ponuda koje je također unaprijed sastavio tuženik, a na koje ponude je tužitelj mogao samo pristati li ne, bez pregovaranja, po načelu "uzmi ili ostavi".
29. Nadalje, okolnost što se tuženik u predmetom ugovoru o kreditu poziva, između ostalog, i na svoje opće akte kojima je regulirano kreditiranje građana (čl.9.st.3. ugovora) ne utječe na zaključak ovog suda da se o ugovoru odnosno o njegovim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, budući da je notorno da se o općim uvjetima niti ne može pojedinačno pregovarati, nego iste donosi tuženik i primjenjuje kao sastavni dio ugovora.
30. Osim toga u predmetnom ugovoru o kreditu (čl.2.) nije navedeno je da se promjenjiva kamatna stopa veže uz opće akte kreditora tj. tuženika, već samo uz Odluku o kamatnim stopama Kreditora, niti je tuženik u spis dostavio kao dokaz Opće uvjete, kojima se uređuju osnovna pravila poslovnih odnosa između klijenta i Banke, a na koje se poziva u odgovoru na tužbu.
31. Stoga ovaj sud, temeljem prethodnih utvrđenja, smatra kako je tužiteljica dokazala činjeničnu osnovu svojeg deklaratornog tužbenog zahtjeva odnosno da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj: 128-50-4703079, od 12.02.2008. godine, iz čl.7. ugovora, u dijelu u kojem je utvrđeno kako korisnik kredita otplaćuje kredit u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF, važećem na dospeljeća i iz i čl. 2. ugovora kojim je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika.
32. Međutim, sud smatra da nije ništetna, niti djelomično, odredba članka 1. Ugovora o kreditu broj: 128-50-4703079, od 12.02.2008. godine.
Naime, člankom 1. predmetnog ugovora stranke su ugovorile iznos kredita u kunskoj protuvrijednosti 28.558,32 CHF po srednjem tečaju tuženika na dan korištenja.

Razvidno je da članak 1. predmetnog ugovora definira obvezu tuženika, a ne obvezu prednika tužiteljice kao potrošača tj. korisnika kredita, pa zbog toga isti ugovaranjem takve odredbe nije stavljen u neravnopravan položaj, a presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013., se odnosi na utvrđenje da je kredit odobren u kunskoj protuvrijednosti određenog iznosa CHF prema tečaju na dan korištenja kredita, a da je otplata kredita ugovorena u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti iznosa u CHF po tečaju na dan plaćanja pojedinih anuiteta i upravo je takvim ugovaranjem potrošač stavljen u neravnopravan položaj u odnosu na banku, a sporni dio članka 1. predmetnog ugovora se ne odnosi na takvu situaciju.

33. Vezano uz spornu visinu potraživanja sud je uvidom i čitanjem Nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za financije i računovodstvo Dinka Brajnovića, dipl. oec., od kolovoza 2025. (stranica 74-86), podnesak stalnog sudskog vještaka za financije i računovodstvo Dinka Brajnovića, dipl. oec., od 5. veljače 2026. (stranica 97-100) vještak je utvrdio da novčana razlika između stvarno isplaćenih mjesečnih anuiteta iz predmetnog ugovora o kreditu u razdoblju od sklapanja ugovora do datuma konačne otplate kredita i mjesečnih anuiteta koje bi tužitelj platio tuženiku u tom razdoblju da se je cijelo vrijeme primjenjivao tečaj švicarskog franka koji je vrijedio na dan isplate kredita tužitelju iznosi 48.685,58 kuna ili 6.461,66 eura, te je prilikom izračuna tražbina tužiteljice umanjena zbog utjecaja promjene kamatne stope u iznosu od 2.805,43 kune ili 371,77 eura.
34. Tužiteljica nije imala primjedbe na vještački nalaz i mišljenje, te je sukladno istome uredila svoj tužbeni zahtjev za isplatom u podnesku od 21.05.2026. (stranica 105-108), na način da je u tužbi prvobitno postavljeni tužbeni zahtjev u visini od 6.534,10 eura, nakon provedenog vještačenja smanjila na iznos od 6.461,66 eura, koji se odnosi samo na preplatu po osnovi promjene tečaja.
35. Tuženik se u svojem podnesku od 29.05.2026. (stranica 111-113) protivio djelomičnom povlačenju tužbenog zahtjeva, stoga je sud, sukladno čl.193. ZPP-a, dužan odlučiti o cijelom tužbenom zahtjevu za isplatom kako je prvobitno postavljen tj. u visini od 6.534,10 eura.
36. Sud ocjenjuje da je vještak u okviru zadanog zadatka svoj nalaz i mišljenje obrazložio na jasan i detaljan način, te je na jasan i pregledan način prikazao obračun za cijelo razdoblje otplate kredita, te sud nije pronašao nikakve nelogičnosti, proturječnosti, niti pristranosti u izrađenom nalazu i mišljenju, pa isti u cijelosti ocjenjuje kao vjerodostojno dokazno sredstvo, slijedom čega sud utvrđuje visinu potraživanja tužiteljice prema tuženiku s osnova promjene tečaja CHF/HRK u iznosu od 6.461,66 eura.
37. Nadalje, odlučujući o istaknutom tuženikovom prigovoru zastare tužiteljičinog potraživanja sud nalazi kako isti prigovor djelomično osnovan. Obzirom na datum sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, dana 12.02.2008. godine, na obvezni odnos između parničnih stranaka primjenjuje se Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, 145/2023, 155/2023 - dalje: ZOO), temeljem čl.1163.st.1. u svezi s čl.1165. istog zakona, kojim je u čl.225. propisano

da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.

38. U pogledu računanja zastarnog roka ovaj prvostupanjski sud prihvaća pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. koje glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

Ovaj prvostupanjski sud se u cijelosti priklanja i objedinjenome pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF broj: Su-IV-33/2022-2, od 31. siječnja 2022., ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba pravna shvaćanja, počinje teći eura od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. 5. Zaključak iz točke 4. odnosi se na pravne posljedice tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (krediti u CHF odnosno krediti u kunama s valutnom klauzulom u CHF) i stranke (tuženike) iz tog postupka."

Stoga ovaj sud utvrđuje da je pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u ovoj pravnoj stvari došlo do prekida zastare u smislu čl.241. ZOO/05, te da je zastara po ovom individualnom restitucijskom zahtjevu tužiteljice počela teći ispočetka od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u predmetu P-1401/2012., zastara za svaki individualni restitucijski zahtjev počinje teći ispočetka, a vrijeme prije prekida ne uračunava se u tijek zastare.

39. Tužba za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u predmetu P-1401/2012 podnesena je 04.04.2012., a drugostupanjska presuda u dijelu kojom je odlučeno o ništetnosti valutne klauzule u švicarskim francima donesena je dana 14. lipnja 2018. (presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br.: PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., pravomoćna 14.06.2018.), a tužba u ovoj pravnoj stvari je podnesena dana 14.06.2023. godine, slijedom čega sud utvrđuje da je tužiteljica tužbu podnijela unutar roka od 5 godina od pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača za potraživanja s osnove valutne klauzule u švicarskim francima, pa je u odnosu na taj dio tuženikov prigovor zastare neosnovan.

40. Vezano uz početak tijeka zateznih kamata za potraživanja s osnove valutne klauzule u švicarskim francima, a budući da se tijekom ovog postupka tužiteljica pozvala na presudu donesenu u kolektivnom sporu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu posl. br.: P-1401/2012 kojom je pravomoćno utvrđeno da je ovdje tuženik, a tamo kao četvrtotuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača koristeći u ugovorima o kreditima ništetne i

nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, pa kod takvog pravomoćnog utvrđenja sud zaključuje kako se tuženik nikako ne može smatrati poštenim stjecateljem, tako da stoga isti duguje tužitelju i zakonske zatezne kamate tekuće od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa pa do isplate.

41. Radi donošenja odluke o tužbenom zahtjevu sud je primijenio sljedeće odredbe:

- članak 81. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003, 46/2007 – dalje: ZZP/03) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora (na snazi do 06.08.2007.) koji propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (st.1.), te se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (st.2.);
- članak 87. ZZP/03 koji propisuje da je nepoštena ugovorna odredba ništava (st.1.), te da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe (st.2.);
- članak 324. stavak 1. ZOO/05 koji propisuje da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen;
- članak 1111.st.1. i st.3. ZOO/05 koji propisuje da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi (st.1.), te da obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala (čl.3.);
- članak 1115. ZOO/05 koji propisuje da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

42. Obzirom da je tužiteljica, s jedne strane, pozivom na presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni br. P-1401/2012 od 04.07.2013., Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13.06.2014., i posl.br. PŽ-6632/2017-10, od 14. lipnja 2018., donesenih u postupku zaštite kolektivnih prava i interesa u skladu s čl.502.c ZPP-a i čl.138.a ZZP/07, uspjela dokazati ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, te ništetnost ugovorne odredbe kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom trajanja ugovornih obveza promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika, te obzirom da tuženik, s druge strane, nije dokazao da je prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu pregovarao s prednikom tužiteljice, kao korisnikom kredita, o ugovornim odredbama koje se odnose na promjenjivost kamatne stope sukladno odluci tuženika, o valutnoj klauzuli kojom je glavnica vezana uz švicarski franak, te obzirom da tuženik nije dokazao da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod pravna i činjenična utvrđenja iz pravomoćnih sudskih odluka donesenih u postupku koji se vodio povodom povrede kolektivnih interesa i prava

potrošača, sud stoga temeljem čl.81. i čl.87. ZZP/03, te čl.324.st.1. ZOO, nalazi kako su u Ugovoru o kreditu broj: 128-50-4703079, od 12.02.2008. godine, ništete ugovorne odredbe u dijelu o ugovaranju valutne klauzule švicarskog franka sadržane u čl.7. ugovora i u dijelu kojim je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika sadržane u čl.2. ugovora, te je u tom dijelu prihvatio dio tužbenog zahtjeva kao osnovan, slijedom čega je odlučeno kao pod točkom I izreke ove presude.

43. Međutim, sud ocjenjuje da nije ništeta, niti djelomično, odredba članka 1. Ugovora o kreditu broj: 128-50-4703079, od 12.02.2008. godine, iz razloga kako je detaljnije navedeno pod točkom 32. ovog obrazloženja, te je u tom dijelu tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan temeljem čl.81. i čl.87. ZZP/03, te čl.324.st.1. ZOO, slijedom čega je odlučeno kao pod točkom II izreke ove presude.
44. Budući da je provedenim financijskom vještačenjem utvrđeno da preplata tužiteljice odnosno njezinog pravnog prednika, kao pozitivna tečajna razlika između svakog plaćenog anuiteta obračunatog po tečaju kreditora na dan plaćanja i plaćenog anuiteta obračunatog po tečaju isplate kredita, iznosi 6.461,66 eura, sud je temeljem čl.1111.st.1. i st.3. ZOO prihvatio kao osnovan dio tužbenog zahtjeva tužiteljice prema tuženiku za isplatom po osnovi ništete odredbe o valutnoj klauzuli u iznosu od 6.461,66 eura, dok je odbijena s dijelom zahtjeva za isplatom razlike iznosa u visini od 72,44 eura, uslijed čega je odlučeno kao pod točkom III izreke ove presude
45. Budući da je u postupku utvrđeno kako je tuženik prilikom stjecanja novčanih iznosa s osnova ništetnih odredbi s osnova preplaćenog tečaja bio nesavjestan, sud je temeljem članka 1115. ZOO/05 prihvatio kao osnovan i dio tužbenog zahtjeva kojim tužiteljica traži da joj se plati i zatezna kamata koja teče od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa pa do isplate, slijedom čega je odlučeno kao pod točkom III izreke ove presude.
46. Vezano uz parnične troškove u konkretnom slučaju tužiteljica u pogledu osnove nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva koji se odnosi na utvrđenje ništete odredbe članka 1. predmetnog ugovora o kreditu u dijelu o ugovaranju valutne klauzule švicarskog franka, međutim zbog toga nisu nastali nikakvi posebni troškovi.
47. Isto tako, obzirom na prvobitno istaknutu visinu tužbenog zahtjeva od 6.534,10 eura, koja je nakon provedenog financijskog vještačenja umanjena za iznos od 72,44 eura na iznos od 6.461,66 eura, sud ocjenjuje da u pogledu visine tužiteljica također nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva.
48. Slijedom navedenog sud je o parničnom trošku odlučio temeljem čl.154.st.5. ZPP-a u svezi s čl.155.st.1. ZPP-a kojima je propisano da sud može odlučiti da jedna stranka nadoknadi sve troškove ako protivna stranka nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi, te da će sud će prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice.

49. Sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine 37/2023 - dalje: Tarifa) Tbr.52.st.3. propisuje da kada sud odlučuje o nagradi troškova zastupanja na teret protivne strane primjenjuje tarifu i vrijednost boda koja je na snazi u vrijeme donošenja odluke o trošku postupka, u Tbr.54. propisano je da vrijednost boda iznosi 2,00 eura, u Tbr.7.st.1. propisano je da za naznačenu vrijednost predmeta spora od 6.534,10 eura odvjetniku pripada nagrada u visini od 100 bodova, te da po Tbr.46. Tarife na sve obavljene radnje odvjetnik ima pravo obračunati pripadajući porez na dodanu vrijednost prema važećim poreznim propisima od 25%.
50. Sud je tužiteljici priznao troškove koji su bili potrebni za vođenje parnice kako slijedi:
- za sastav tužbe u visini od 100 bodova uvećano za PDV što iznosi 250,00 eura po Tbr.7.toč.1. i Tbr.46. Tarife;
 - za pristup na 3 ročišta dana 12.07.2024., 12.12.2024. i 24.07.2026. svako u visini od po 100 bodova što za ukupno 300 bodova uvećano za PDV iznosi 750,00 eura po Tbr.9. toč.1. i Tbr.46. Tarife;
 - za pribavu isprava iz ostavinskog spisa u visini od po 25 bodova uvećano za PDV što iznosi 62,50 eura po Tbr.9. toč.1. i Tbr.46. Tarife;
 - za sastav 3 podneska od 15.07.2024., 25.10.2024. i 18.12.2024. svaki u visini od 50,00 eura (ostali podnesci - 25 % nagrade iz Tbr. 7. toč. 1., 4., 7. i 8., ali ne više od 25 bodova) uvećano za PDV što ukupno iznosi 187,50 po Tbr.8.toč.4. i Tbr.46. Tarife;
 - za sastav 1 obrazloženog podneska od 21.05.2026. u visini od po 100 bodova uvećano za PDV što iznosi 250,00 eura po Tbr.8.toč.1. i Tbr.46. Tarife;
 - troškove provedenog financijskog vještačenja u stvarno utrošenom iznosu od 397,64 eura jer sud ocjenjuje da je taj trošak bio potreban za vođenje postupka s obzirom da su navedenim dokaznim sredstvom tužiteljica uspjela dokazati visinu tužbenog zahtjeva koja je osporavana od strane tuženika.
51. Sud tužiteljici nije priznao trošak pristupa na ročište 22.05.2026. godine o čemu je odlučeno posebnim rješenjem od 02.06.2026. kojim je naloženo tužiteljici da troškove tog ročišta nadoknadi tuženiku po osnovi krivnje po čl.156.st.1. ZPP-a (stranica 114-117).
52. Sud tužiteljici nije priznao trošak za sastav podneska od 01.08.2024. godine u visini od 62,50 eura obzirom da takav podnesak nije sastavljen.
53. Sukladno čl.11.st.1.toč.20. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine 118/2018 i 51/2023) propisano je da su od plaćanja pristojbi oslobođeni tužitelji u postupcima pokrenutim na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa, slijedom čega tužiteljica u ovoj pravnoj stvari ne plaća sudsku pristojbu na tužbu, niti na prvostupanjsku presudu, a koje oslobođenje vrijedi od 20.05.2023. godine kada je na snagu stupio Zakon o izmjenama Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine 51/2023), slijedom čega je sud odbio zahtjev za naknadu troškova sudske pristojbe na tužbu u visini od 55,90 eura.
54. Ukupno priznata visina troškova parničnog postupka tužiteljici iznosi 1.897,64 eura, te je temeljem čl.154.st.5. ZPP-a u svezi s čl.155.st.1. ZPP-a naloženo tuženiku da tužiteljici nadoknadi parnični trošak, slijedom čega je sud odlučio kao pod točkom IV izreke ove presude.

55. Zakonska zatezna kamata na trošak parničnog postupka teče od dana donošenja prvostupanjske presude kojom je naloženo plaćanje troškova postupka sukladno čl.151.st.3. ZPP-a.
56. Visina stope zatezne kamate na trošak parničnog postupka određena je po čl. 29. st. 2. ZOO/05.
57. Sud je temeljem čl.328.st.1. ZPP-a odredio rok u trajanju od 15 dana u kojem je tuženik dužan dobrovoljno izvršiti činidbu.

U Bujama – Buie 18. rujna 2026.

Sudac:
Sven Babić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana održavanja ročišta na kojem je presuda objavljena ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba se podnosi ovome sudu, a o žalbi odlučuje županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužiteljici, putem punomoćnika,
2. Tuženiku, putem punomoćnika.

Broj zapisa: **9-3088d-51fbf**

Kontrolni broj: **05751-c36fc-6d042**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.